

Kansfonds
geven om
een ander **65**
jaar

Mede

Mogelijk
Maken

Lente
2022

Zelfverzekerd en vurig: de ogen van Ryan fonkelen als hij praat over zijn heldere plannen voor de toekomst. Maar dat kon hij een paar jaar geleden niet over zichzelf zeggen. Als kind belandde hij al vroeg op straat, waarna hij van woongroep naar woongroep hopte – het maakte hem radeloos.

Tot hij **Sharon** ontmoette. Als straatadvocaat komt zij op voor mensen die dakloos zijn of dreigen te raken. 'Sharon ging meteen voor me aan de slag.' <

Lees gauw verder op
pagina 4

'Als ik Sharon appte
stond ze meteen op de stoep'

COLOFON

Tekst en concept
Schrijf-Schrijf en Cecile Vossen
Eindredactie
Kansfonds en Hilde Duyx
Vormgeving
Autobahn
Fotografie
**Maartje Brockbernd, Ringel Goslinga,
Gerritjan Huinink en Marieke Odekerken**
Drukwerk
Altijdrukwerk

Mede | negende jaargang | nummer 32 | lente 2022

Mede is een magazine van Kansfonds. Het verschijnt vier keer per jaar in een oplage van 1.700 stuks. Kansfonds helpt thuisgeven, want niemand kan zonder thuis. Een dak boven je hoofd, voldoende geld om van te leven en het diepe besef dat je erbij hoort. Toch zijn er in ons land meer dan 1 miljoen mensen die geen thuis hebben.

Het werk van Kansfonds wordt mede mogelijk gemaakt door de bijdragen van particulieren, organisaties, de Nationale Postcode Loterij en de Nederlandse Loterij.

Voor schenkingen en nalatenschappen neem je contact op met:
Brenda Pel
b.pel@kansfonds.nl

Rekeningnummer
NL41 INGB 0675 8622 05

Abonnee van Mede worden? Of wil je je juist uitschrijven? Stuur een e-mail met je naam en adres naar mede@kansfonds.nl

f /kansfonds
@kansfonds
@kansfonds
/company/kansfonds

4

Ryan: 'Ik vind dat een kind nooit een cliënt mag worden'

16

'Huiselijk geweld was geen uitzondering'

12

'Vrede gaat dieper. Het is het tegenovergestelde van onverschilligheid, van afstand en kilte ten opzichte van de ander'

20

'In mijn tijd bij Kansfonds heb ik mooie dingen zien gebeuren'

Kansfonds 65 jaar!

Beste Medelezers,

Kansfonds bestaat 65 jaar! Een feestelijk moment, en voor mij een goede gelegenheid om je even mee terug in de tijd te nemen. Van mooie hoogtepunten tot ons prille begin. Want weet jij hoe Kansfonds is ontstaan?

Het zaadje voor Kansfonds werd geplant tijdens de Tweede Wereldoorlog, toen de bommen vielen op Rotterdam. In een van de getroffen wijken bekommerde bewoner Albert Bergers zich om de gewonden en daklozen. En daar bleef het niet bij. Ook tijdens de wederopbouw bleef hij mensen hulp bieden. Zijn werk werd later voortgezet vanuit een fonds dat de KRO er speciaal voor oprichtte: het huidige Kansfonds.

Henriëtte Hulsebosch
Directeur Kansfonds

In de jaren daarna is Kansfonds uitgegroeid tot een professionele organisatie, die steeds meer thema's op de landelijke agenda weet te krijgen. Daar zijn we best trots op! Denk aan ons vijfjarig programma voor inloophuizen, Fonds Franciscus (zie p. 11). En het programma Alle jongeren een thuis. Twee programma's waar we mooie resultaten mee behalen, hopelijk ook in de toekomst. Zo doet straatadvocaat Sharon Kim mee aan Alle jongeren een thuis. Op pagina 4 lees je hoe onmisbaar zij is voor dak- en thuisloze jongeren.

Ook **Theo Bovens**, onze voorzitter van het bestuur, staat stil bij ons jubileum (p. 20). Als een van onze hoogtepunten noemt hij het bureaucratievrije geld voor thuisloze jongeren. Het effect daarvan lees je in de dappere woorden van de jonge vrouw Santi (p. 17).

We zijn 65, maar gaan zeker niet met pensioen. Want helaas hebben nog steeds te veel mensen geen thuis in Nederland. Zo lang dat probleem bestaat, strijden wij door. Mede dankzij jouw steun. Dankjewel!

—> Achter elk project staan Mogelijkmakers: mensen die niet voor hun eigen gewin kiezen, maar opkomen voor mensen zonder thuis in onze samenleving. Met steun van anderen zetten ze de wereld in beweging.

Hoop- verlener

Ze is een rolmodel voor veel jongeren in en om Gouda. Straatadvocaat Sharon Kim knokt voor mensen die dakloos zijn of dreigen te raken. De ervaringen uit haar eigen 'rotjeugd' gebruikt ze als handboek en motor, met als doel: de beste oplossing vinden voor iedereen die het nodig heeft.

Sharon belt aan bij het pleeggezin van Ryan (19). Gisteren kreeg ze een verontrustend telefoontje van zijn pleegmoeder. Hij mag hier niet langer wonen. Tot groot verdriet van hen allebei, omdat Ryan zich hier erg thuis voelt. Niet zijn pleegmoeder, maar haar ex-man wil niet dat hij nog langer in het hetzelfde huis verblijft als hun dochter. Te gevaarlijk, deze jongen met ADHD en autisme. Tot verbazing van zijn pleegmoeder geeft de rechter haar ex gelijk. En zo staat Ryan binnenkort voor de zoveelste keer op straat.

Aan de keukentafel vertelt hij Sharon verslagen dat hij niet weet waar hij heen moet. De gemeente kan hem niet helpen. Omdat hij inmiddels ouder dan achttien is, en dus volwassen, vervalt het vangnet en moet hij zijn eigen boontjes doppen. 'Maar hoe? Ik ben nog niet klaar met de havo en heb geen werk', verzucht hij. 'Omdat ik zoveel aan m'n hoofd heb en een intensief traject volgde bij de GGZ, moest ik een tijdje stoppen met school. Dat traject is afgerond, en ik heb nét de havo weer opgepakt. Wat ik nu nodig heb is een rustige plek.'

Advocaat van de straat

Straatadvocaten komen op voor de rechten van jongeren zoals Ryan. Het zijn geen juristen, maar belangenbehartigers. Onafhankelijke vertrouwens-

'Joh, je hebt genoeg mee-gemaakt, je gaat met mij mee'

Sharon (rechts) in gesprek met jongeren in buurthuis de Speelwinkel in Gouda

personen voor thuisloze mensen, vaak in dienst van een maatschappelijke organisatie. Zo ook Sharon (33), straatadvocaat van stichting KernKracht. Iedereen in regio Midden-Holland die dakloos was, is of dreigt te raken, mag haar bellen. En elke dag probeert ze bruggen te slaan tussen jongeren, betrokken instellingen en gemeenten.

Met succes. 'Als je nooit dakloos bent geweest, heb je geen idee hoe de sociale kaart van ons land eruitziet en waar je recht op hebt. Ik ken de voorzieningen, opvangcapaciteit en werkprocessen als m'n broekzak en weet precies bij wie ik moet aankloppen. Die helicopterview op de regio zorgt ervoor dat ik jongeren veel sneller kan helpen naar zorg of andere instanties. Dakloze mensen kunnen zelf ook aankloppen bij het officiële meldpunt van de gemeente, maar dan moeten ze het wel kénnen. Ik ga wekelijks langs bij opvanglocaties en ben via sociale media goed bereikbaar. Op die manier probeer ik zo zichtbaar mogelijk te zijn.'

Bruggenbouwer

Het is een kunst om voor iedereen een dak boven het hoofd te regelen. Zeker in tijden van grote woningnood. Daarom kijkt Sharon altijd eerst naar wat er nog mogelijk is bij een jongere thuis of in de opvang. 'Als er een conflict is met een hulpverlener of ouder, kijk ik waar het spaak loopt. Bemiddelen is een groot onderdeel van mijn vak. Ik probeer iedereen aan tafel te krijgen en samen tot de beste oplossing te komen.'

'Sommige hulpverleners werken al jaren met dezelfde persoon. Zij raken ook wel eens gefrustreerd, bijvoorbeeld als iemand zijn afspraken nooit nakomt. Soms zit de relatie muurvast en is er hulp van buitenaf nodig. Ik heb geen voorgeschiedenis met deze jongeren en ben ook geen hulpverlener of ouder. Ik probeer vooral alle partijen met elkaar te verbinden. Dan zeg ik: "Ik snap dat iedereen het zat is, maar zo lang we nog met elkaar aan tafel zitten, is er nog een oplossing mogelijk!"'

Zo lukte het Sharon laatst om een meisje met de juiste afspraken weer terug naar huis te krijgen. In afwachting op beschermd wonen. 'Dat was wel even crisis, want die stond gewoon op straat. We hebben haar een paar nachten in een hotel geplaatst om de angel uit het conflict met haar ouders te halen.'

Van adres naar adres

Voor Ryan regelde Sharon binnen een dag een plek in een opvang. 'Dat vond hij heel spannend, omdat hij als kind nare ervaringen heeft gehad in woongroepen. Daarom hebben we alles op zijn tempo gedaan, samen. Rustig wennen bij de opvang en goede

afspraken maken met de begeleiding over wat hij nodig heeft.' Ryan werd op zijn dertiende op straat gezet door zijn moeder. Zijn opa en oma regelden een plekje voor hem in een woongroep, waar hij vier jaar zat. Totdat de opvang failliet ging en hij weer op straat belandde. Hij kon niet bij een andere opvang terecht, werd hem verteld. Ryan: 'Mijn persoonlijk begeleider daar zei toen tegen me: "Joh, je hebt genoeg meegemaakt, je gaat met mij mee." Ik noem haar inmiddels mijn pleegmoeder, want ik heb altijd fijn bij haar gezin ingewoond. Tot de rechter besloot dat ik weg moest.'

'Door mijn autisme kan ik niet goed tegen veranderingen', vertelt Ryan. 'In een woongroep deel je bijna alle ruimtes met huisgenoten. Ook de nieuwe opvang, waar Sharon een plek regelde, was druk. En vies. Ik kreeg er vaak woedeaanvallen. Sharon was er toen veel voor me. Als ik haar appte, stond ze meteen op de stoep. En dat doet ze nog steeds. Ze zoekt altijd naar nieuwe oplossingen.'

Rust voor Ryan

Afgelopen winter kwam er goed nieuws van de gemeente: Ryan kreeg urgentie voor een eigen woning. Sharon hielp hem met administratieve zaken rondom de verhuizing, waarna hij snel kon intrekken. Eindelijk echt een eigen, rustige plek. Inmiddels gaat het goed met Ryan en heeft hij grote plannen voor de toekomst. 'Ik maak muurschilderingen en droom ervan een eigen creatief bedrijf te beginnen, net als m'n pleegmoeder. Maar na de havo ga ik eerst social work studeren. Daarna start ik een gezinshuis, waar ik thuisloze kinderen kan opvangen. Want ik vind dat een kind nóóit een cliënt mag worden.'

Weten hoe het voelt

Straatadvocaten zijn vaak ervaringsdeskundigen, net als Sharon. En dat maakt het 'levelen' met jongeren een stuk makkelijker. 'Als tiener ben ik ook in de steek gelaten en dakloos geweest', vertelt Sharon. 'Ik weet hoe onbegrepen je je kunt voelen, door instanties of je ouders. Toen ik achttien was, belandde mijn moeder in de gevangenis. In één klap stond ik op straat. Daarna ging ik veel te vroeg samenwonen. Met de verkeerde man, die me niet goed behandelde. Langzaam ontwikkelde ik steeds meer psychische klachten. Toen m'n relatie over was, heb ik huilend op het station gestaan met m'n baby onder mijn arm. Ik kon nergens naartoe. Het dieptepunt was de gedachte dat het beter was mijn zoon af te staan. Want, wat had ik hem nou te bieden? De herinnering aan dat moment doet me nog steeds heel veel pijn.'

'Toen ik daar op het perron stond, had ik nooit gedacht dat ik nog eens kon bijdragen aan de maatschappij. Dat ik in een positie zou komen om mensen te helpen. Dat ik nut had. De jongeren die ik help probeer ik hoop te geven. Het is mij ook gelukt om hieruit te klimmen, leer ik ze. Dat kan jij ook.' <

'Huilend heb ik op het station gestaan met m'n baby onder mijn arm'

SHARON NEEMT PLAATS IN LANDELIJKE COALITIE VAN KANSFONDS

'Als straatadvocaat loopt Sharon tegen lastige landelijke regels aan', vertelt Willem van Sermondt van Kansfonds. 'Wetgeving staat soms in de weg om voor iemand een thuis te realiseren. En net als andere belangenbehartigers, heeft Sharon veel kennis van die bureaucratische barrières. Daarom steunt Kansfonds vanaf dit jaar zeven organisaties, die samen een coalitie vormen om het verschil te maken voor thuisloze jongeren. Ook Sharon is onderdeel van de coalitie. Met onze financiële steun krijgt zij meer ruimte voor de collectieve belangenbehartiging van jongeren.'

Sharon kijkt uit naar deze samenwerking. 'Er zijn veel thema's waarover ik in gesprek wil', vertelt ze. 'Lang niet alle jongeren passen binnen de huidige opvang. Daarbij zijn het minimumloon en de uitkering te laag voor achttienjarigen die hun eigen boontjes moeten doppen. Terwijl hun woonlasten even hoog zijn als die van ons. Dat is oneerlijk. Met de coalitie van Kansfonds geven we deze jongeren een stem.'

‘We stemmen alles af op het tempo van de cliënt’

Wie Gijs Meijer

Wat Budgetcoach, sinds 2017

Waar Meester Geertshuis, een inloophuis in Deventer

Boodschappentassen vol facturen doorploegen, schuldeisers in kaart brengen en samen een maandoverzicht van alle uitgaven maken. Voor budgetcoach Gijs Meijer een kleine moeite, voor zijn cliënten een groot gebaar. Als vrijwillig budgetcoach bij het Meester Geertshuis in Deventer helpt hij mensen met financiële problemen graag om hun leven weer op de rit te krijgen. ‘Als je financiële problemen hebt, overzie je door de stress vaak het geheel niet meer’, zegt hij. ‘Je weet niet welke stappen je als eerste moet zetten en van welke regelingen je gebruik kunt maken; je bent bezig met overleven. Ik help door per situatie de richting aan te wijzen en samen te bepalen waar de prioriteiten liggen. Ook maken we een overzicht van de problemen, bekijk ik op welke toeslagen ze recht hebben en ga ik waar nodig mee naar gesprekken met de gemeente.’

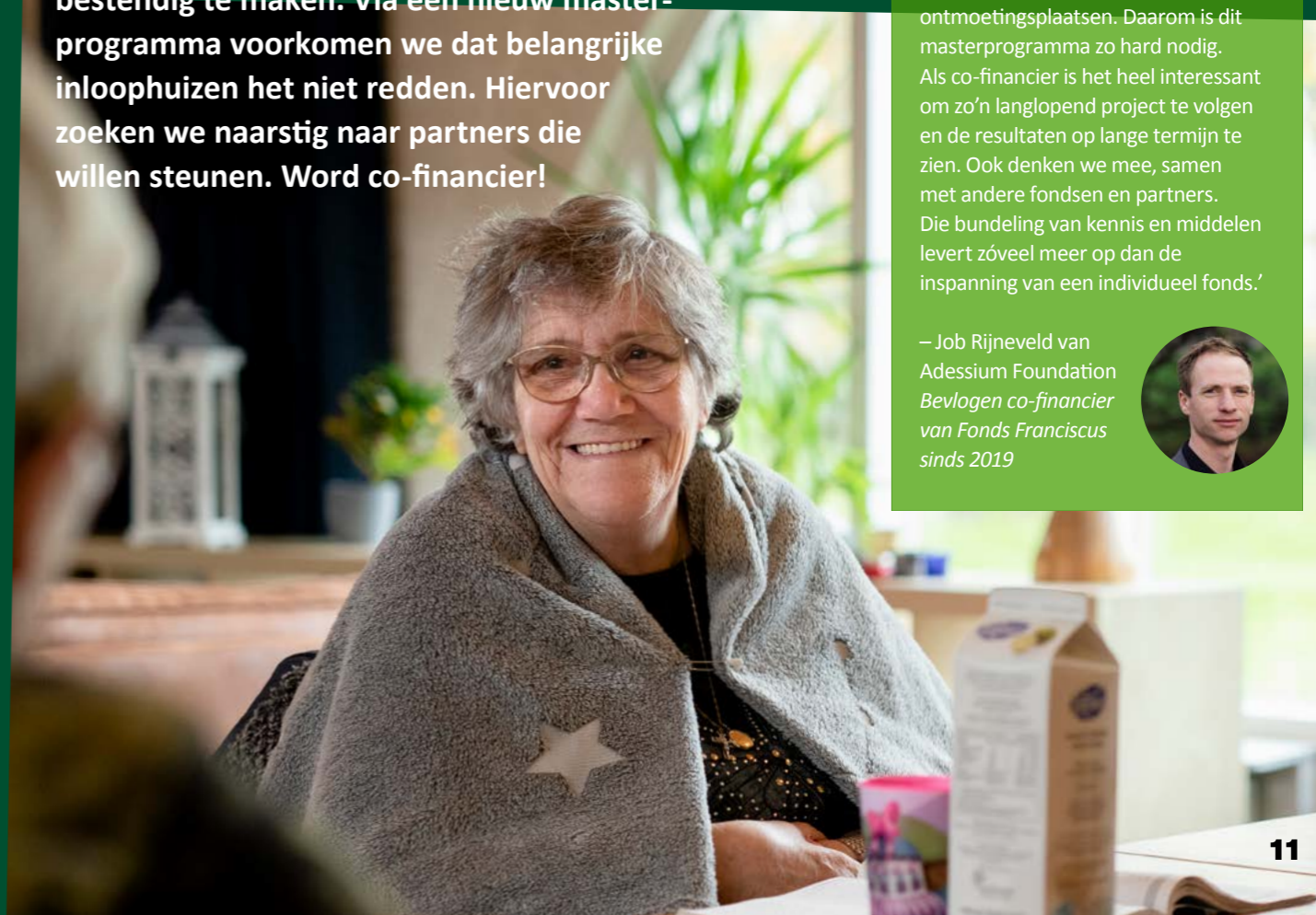
Maatwerk

‘Cliënten van het inloophuis geven me echt hun vertrouwen’, vervolgt Gijs. ‘Ze stellen zich enorm kwetsbaar op. Jaren geleden was er bijvoorbeeld een Syrisch gezin met schulden. Ze lieten me toe in hun leven – ik mocht zelfs een keer mee-eten, dus ik kon ze goed helpen. Inmiddels zijn ze, na een schuldregeling van de gemeente Deventer, uit de problemen en help ik ze af en toe nog met brieven van de IND en de Belastingdienst.’
 ‘Dat cliënten zich zo openstellen, komt doordat de vrijwilligers van het Meester Geertshuis echt luisteren en hun werk afstemmen op het tempo van de cliënt. We kijken samen welke stappen het meest urgent zijn en hoe vaak we afspreken. Sommigen vinden het fijn om een paar weken tussen elke afspraak te hebben, anderen zien je het liefst een paar keer per week. En dat ze op termijn alleen nog terugkomen voor een korte vraag over een brief, is alleen maar een compliment. Want daar doe je het uiteindelijk voor: dat mensen weer zelfredzaam worden.’ ◀

Extra steun voor inloophuizen nodig

Word nu partner van ons master-programma!

Hoe essentieel ze ook zijn, Nederlandse inloophuizen hebben het zwaar. Met Fonds Franciscus doet we er alles aan om ze toekomstbestendig te maken. Via een nieuw master-programma voorkomen we dat belangrijke inloophuizen het niet redden. Hiervoor zoeken we naarstig naar partners die willen steunen. Word co-financier!

Help jij mee om inloophuizen te versterken?
 In 2023 gaat het nieuwe masterprogramma van start. Een programma op maat, speciaal voor inloophuizen die langer support nodig hebben. Naast financiële steun bevat het masterclasses op het gebied van organisatiekracht, financieringsvraagstukken en het vergroten van impact. **Voor dit programma zijn we op zoek naar co-financiers. Van fondsen en stichtingen tot overheids- en kerkelijke instellingen en ruimhartige particulieren.** Hoe meer partners deelnemen, hoe meer inloophuizen we gezond en weerbaar kunnen maken voor de lange termijn.

Aanmelden als co-financier?

Ga naar fondsfrciscus.nl of neem contact op met Mariëlle Heemskerk: m.heemskerk@kansfondsnl.nl, (0)35 624 96 51.

SAMEN HOUDEN WE INLOOPHUIZEN OVEREIND

‘Inloophuizen voorzien in de grote behoefte aan laagdrempelige ontmoetingsplaatsen. Daarom is dit masterprogramma zo hard nodig. Als co-financier is het heel interessant om zo’n langlopend project te volgen en de resultaten op lange termijn te zien. Ook denken we mee, samen met andere fondsen en partners. Die bundeling van kennis en middelen levert zóveel meer op dan de inspanning van een individueel fonds.’

– Job Rijnveld van Adessium Foundation
 Bevlogen co-financier van Fonds Franciscus sinds 2019

Hij is de eerste stadsdiaken van Amsterdam. En al vanaf het begin lid van de Gemeenschap van Sant'Egidio in Nederland, die zich – geïnspireerd door Sint Franciscus – inzet voor armen, vluchtelingen en andere kwetsbare mensen. In beide rollen wil **Colm Dekker** (57) mensen aan de rand van de samenleving een beter leven bieden, uitsluiting tegengaan en zo iedereen verrijken.

‘Het streven is vriendschap, een omhelzing’

'Vrede is het tegenovergestelde van onverschilligheid ten opzichte van de ander'

Buiten op het Waterlooplein is het rumoerig en rommelig. Maar in Colms werkkamer aan datzelfde plein, in de Mozes en Aäronkerk, is het kalm en sober. Dat past bij hem. Bij zijn bedachtzame manier van praten. Bij de lichte frons boven zijn montuurloze bril. En bij zijn ingetogen kleding. Voor Colm geen poespas, poeha of podium. Hij wordt zelfs liever niet met 'u' aangesproken. Hij wil vooral dienstbaar zijn aan anderen. 'Niet mijzelf centraal stellen, maar mensen in de marge van de maatschappij.' Geef hem hooguit de aandacht die hij nodig heeft om de schijnwerpers op hén te richten. Zodat zij gehoord en gezien worden, en makkelijker mee kunnen doen aan de samenleving.

Allemaal vrienden

Gemarginaliseerden uit de marge halen. Daar werkt hij al aan sinds zijn studie theologie. Eerst als pastoraal werker in Amsterdam-West. Sinds 2019 als stadsdiaken. En nu al meer dan twintig jaar als lid van Sant'Egidio, de katholieke gemeenschap die hij leerde kennen tijdens een studiereis in Rome. Zijn ogen stralen als hij daaraan terugdenkt. 'We bezochten een klein kerkje in de stad. En toen was er opeens die zang, dat gebed. Het was prachtig, overweldigend.' De volgende dag mochten de studenten mee naar een arme buitenwijk. Daar heetten de Sant'Egidio-leden buurtbewoners welkom in een achterafzaaltje. 'Iedereen at samen, praatte samen, lachte samen – jong, oud, bewoner, bezoeker. Je vóelde de verbondenheid, zoals die er bij goede vrienden is.'

Colm is er eerlijk over: 'Het christendom heeft een blijde boodschap, maar die blijheid komt niet altijd over.' In Rome ervoer hij de vreugde wel. En daarna wilde hij niet meer zonder. Vandaar dat hij geregeld terugkeerde, ook een Sant'Egidio-gemeenschap in Antwerpen bezocht en uiteindelijk, in 2000, met gelijkgestemden de Nederlandse tak startte. 'Hier zetten we ons sindsdien in voor mensen in kwetsbare situaties, als één hechte familie.' Centraal in die inzet staan 'de drie P's': prayer, the poor en peace – het gebed, de armen en vrede. Hoewel dit pijlers zijn van Sant'Egidio, denkt Colm dat er voor iedereen handvaten in zitten om goed te leven. 'Of beter: om goed sámen te leven.'

Gratis, natuurlijk

Met 'de armen' verwijst Sant'Egidio niet alleen naar mensen met weinig geld, maar naar iedereen die moeilijk kan meekomen in de maatschappij. En 'vrede' betekent niet enkel de afwezigheid van oorlog of de mogelijkheid om veilig een toekomst op te bouwen. 'Dat verstaan we er óók onder. Niet voor niets bemiddelen we wereldwijd in vredesbesprekingen tussen gewapende groepen. En niet voor niets regelen we via lobby en bondgenootschappen legale opvang van vluchtelingen – iets waaraan ikzelf meewerk in Nederland. Maar vrede gaat dieper. Het is het tegenovergestelde van onverschilligheid, van afstand en kilte ten opzichte van de ander.'

Daarmee overlapt vrede voor hem met vriendschap. 'In vriendschap', zegt Colm, 'zit wederzijdse solidariteit, meelevendheid, nabijheid, gelijkwaardigheid en warmte. Wanneer mensen zo'n gelijkwaardige relatie hebben, is dat een verrijking voor hen beiden. Als een omhelzing waarin het verschil tussen hen wegvalt en alleen de omhelzing nog telt.' Het is dit soort vriendschap, dit soort vrede, die Sant'Egidio uitdraagt. Ook door het zelf in de praktijk te brengen. Bijvoorbeeld via de Franciscustafel: het mede door Kansfonds ondersteunde daklozenrestaurant van Sant'Egidio bij de Mozes en Aäronkerk. 'Daar kunnen daklozen eens per week binnenlopen voor een maaltijd. Gratis, natuurlijk. Als vrienden bij jou thuis komen eten, laat je ze ook niet betalen.'

Begrijp hem niet verkeerd: 'We runnen geen gaarkeuken. We zeggen niet: "Hier heb je je eten en doorschuiven maar." Bezoekers zijn te gast en krijgen een waardige behandeling. Zo zijn er altijd vrijwilligers, onder wie ikzelf, die hen welkom heten en vragen hoe het met hen gaat. Die weten wie al eerder zijn geweest en wat zij toen vertelden. Dat hun kind onlangs jarig was bijvoorbeeld. Of dat ze ziek zijn en niet naar het

1965
Geboren in Amsterdam

1984-1995
Studie Theologie aan Katholieke Theologische Universiteit Amsterdam

1989
Kennismaking met de Gemeenschap van Sant'Egidio in Rome

1995-2019
Pastoraal werker in Amsterdam (Nieuw-)West

2000-nu
Lid van Sant'Egidio

2019-nu
Stadsdiaken van Amsterdam

Goed samenleven
betekent voor Colm Dekker...
'Zorgen dat iedereen – zéker de mensen in kwetsbare situaties – een volwaardige en gelijkwaardige plek heeft in de gemeenschap.'

ziekenhuis durven omdat ze ongedocumenteerd zijn. We oordelen niet, geven geen geld, proberen ze niet te veranderen. In plaats daarvan tonen we interesse, helpen we waar we kunnen, luisteren we vooral en laten we voelen dat we achter ze staan – wat er ook gebeurt.'

Tegen de verharding

'Veel Amsterdammers meldden zich in de coronatijd bij de Franciscustafel aan als vrijwilliger', vertelt Colm. 'En zo zag je op veel plekken in de samenleving hoe een crisis het beste in mensen naar boven kan brengen. Tegelijkertijd zag je ook het tegenovergestelde. Ondernemers die miljoenen verdienden door mondkapjes te verkopen aan de overheid, bijvoorbeeld, terwijl ze zeiden geen winst te maken en wisten dat armen het steeds zwaarder hadden. Dat was zo schofterig en gewetenloos dat ik er maar moeilijk bij kan.' Hij hoopt en bidt dat niet de verharding de overhand krijgt, maar juist inclusiviteit en solidariteit. 'Ook als stadsdiaken probeer ik daaraan bij te dragen.'

In die rol, mede gefinancierd door Kansfonds, bouwt hij vooral bruggen. 'Ik vraag bij alle Amsterdamse parochies wie zij in hun omgeving – binnen en buiten de kerk – in nood zien. Ook denk ik mee over wat zij voor die mensen kunnen betekenen en verbind ik hen met relevante partijen in mijn netwerk. Zo zorg ik bijvoorbeeld dat parochies elkaar en vooral de migrantenparochies ontmoeten, beter leren kennen en zien wat elk van hen doet of nodig heeft voor kwetsbare mensen. Dat inspireert en leidt vaak tot samenwerking. Bijvoorbeeld voor betere ondersteuning aan ongedocumenteerden: mensen – soms ook uit de eigen parochie – die moeilijk onderdak, werk of voedsel kunnen vinden en die we niet aan hun lot mogen overlaten. Want dat doe je niet met vrienden.' ◀

Van verstekeling tot school- voorbeeld

Een stiefvader met losse handjes maakt het leven van Santi (fictieve naam) al op jonge leeftijd onmogelijk. Alles doet ze, om maar niet thuis te zijn. Als een vriendin – die in hetzelfde schuitje zit – hulp vindt bij De Binnenvest in Leiden, gaat Santi wekenlang onopgemerkt met haar mee. Tot Bernard, outreachend werker, het doorkrijgt. ‘Hoe is het eigenlijk met jou?’ vraagt hij. Inmiddels is haar situatie enorm verbeterd.

Mijn vader overleed al toen ik heel jong was’, vertelt Santi. ‘Daarna zocht mijn moeder, die psychische problemen heeft, niet de beste mannen uit. Huiselijk geweld was geen uitzondering. Ook mijn laatste stiefvader werd agressief, door alcohol. Mijn moeder ontvluchtte de situatie door alleen nog avonddiensten te draaien. Maar ik zat dan alleen met hem opgescheept. Met alle gevolgen van dien. Vanaf mijn veertiende deed ik alles om zo min mogelijk thuis te zijn. Maar zonder geld moest ik toch steeds weer terug.’

Sleutel tot succes

Op haar zestiende doet Santi de deur echt achter zich dicht en begint een leven van buiten zijn en bankhoppen. Er verstrijken vijf jaren voordat ze bij Bernard belandt, op De Binnenvest, een stichting voor maatschappelijke opvang en beschermd wonen in de wijk. ‘Hij praatte niet alleen met me, maar begon meteen dingen te regelen.’ Er spelen al heel snel allerlei problemen bij dit soort jongeren, legt Bernard uit. ‘Van schulden en schuldgevoelens, tot verkeerde vrienden en gebrek aan perspectief. En de belangrijkste sleutel tot een oplossing? Dat is de sleutel van een huis. Daar ben ik dus zo snel mogelijk achteraan gegaan.’

Vrij van schuld

Bernard vindt snel een tussenwoning van De Binnenvest waar Santi terecht kan. Van daaruit kan ze werken aan zichzelf, haar motivatie en haar situatie. ‘Ik had een flinke schuld. Het leeuwendel heb ik zelf afgelost, maar voor de rest zorgde Bernard.’ Samen met het Instituut voor Publieke Waarden (IPW) wordt een zogenaamd doorbraakplan gemaakt. Kansfonds stelt hierbij bureaucratievrij geld beschikbaar waarmee de schulden van Santi worden afgekocht bij schuldeisers.

Kijk maar naar mij

Santi verhuist naar een woning waar ze langer mag blijven. Samen met haar pasgeboren dochter. Het gaat hun beiden goed en uiteindelijk is er ruimte om naar de toekomst te kijken. ‘Ik volg een mbo-opleiding voor Sociaal Werker. Alleen mijn stage nog, en dan ben ik klaar. Nu zit ik aan de andere kant van de tafel, luisterend naar de verhalen van anderen. En ik vind het geweldig. Want ook al kunnen zij het zich nog niet inbeelden, ik weet waar ze over een paar jaar kunnen zijn. Kijk maar naar mij: het is haalbaar om je leven om te draaien.’ <

‘De belangrijkste sleutel tot een oplossing? Dat is de sleutel van een huis’

Thuis is wat ik mis zodra ik er niet ben

‘Het koffieservies. Dat is alles wat ik nog heb van thuis. Als ik het vasthou, zie ik mezelf weer als jongetje. Ik ruik de koeien, het versgemaaide gras. Ik voel de gezelligheid, het zorgeloze. Ik zie mijn ouders, mijn zusjes, mijn broer. Ik hoor ons lachen. Maar het land waar mijn thuis was, bestaat niet meer. Het is kapotgeschoten in de oorlog. Nu is Utrecht mijn thuis. Dat is de plek die ik mis zodra ik er niet ben.’

Mirsad

Ontvluchtte het geweld in voormalig Joegoslavië. Hij was toen 21. Als vrijwilliger helpt hij al jaren mensen die dak- en thuisloos zijn. Intussen volgt hij een studie. Het is onzeker of Mirsad hier mag blijven. Hij woont al 28 jaar in Utrecht. Het hele verhaal van Mirsad lezen? Kijk op kansfonds.nl/mirsad.

Niemand kan zonder thuis. Een dak boven je hoofd, voldoende geld om van te leven en het diepe besef dat je erbij hoort. Kansfonds helpt thuisgeven. Net zo lang tot iedereen een thuis heeft.

Vijf vragen aan
voorzitter Theo Bovens

‘We hoeven niet zelf te shinen. Laat onze projecten dat maar doen’

Kansfonds bestaat dit jaar 65 jaar. Om deze toch wel respectabele leeftijd te vieren, nodigen we betrokken mensen uit om hun herinneringen te delen, en ook een blik op onze toekomst te werpen. Dit keer is het woord aan **Theo Bovens**, inmiddels zes jaar voorzitter van Kansfonds.

Wat betekent Kansfonds voor jou?

‘Van huis uit ben ik opgegroeid met de katholieke kerk. En Kansfonds deelt daar een belangrijke missie mee. Het omzien naar anderen, naar de mensen zonder een thuis, zonder vangnet. Barmhartigheid is een kernwaarde waar ook ik zo goed mogelijk invulling aan geef. Toen ik werd gevraagd om voorzitter te worden van Kansfonds, twijfelde ik dan ook geen moment. Het jasje zit me als gegoten.’

Waar ben je trots op?

‘In mijn tijd bij Kansfonds heb ik mooie dingen zien gebeuren. Zoals de oprichting van Fonds Franciscus, waarmee we inloophuizen steunen. De financiële hulp die we mensen bieden, zonder ingewikkelde voorwaarden of bureaucratie; een benadering die ons ook kritisch naar onze eigen laagdrempeligheid liet kijken. En natuurlijk onze reactie tijdens de eerste golf van corona. Hoe snel we toen in actie zijn gekomen voor de mensen die dat ’t hardst nodig hadden. Daar ben ik allemaal ontzettend trots op.’

Heb je ervaring met de doelgroepen waar Kansfonds voor werkt?

‘In 2015 liep ik een sociale stage via het Bisdom Roermond. Dat was een echte eyeopener. Ik liep bijvoorbeeld mee bij inloophuizen en ex-gedetineerden. Door de verhalen die ik hoorde realiseerde ik me dat je leven echt in één klap kan veranderen. Een scheiding, ontslag, een slopende ziekte: het kan ervoor zorgen dat je alles kwijtraakt. We gaan er in Nederland van uit dat iedereen goed voor zichzelf kan zorgen. Maar dat kan niet iedereen. “Iedereen moet meedoen?” Het klinkt mooi. Maar wat mij betreft veranderen we het in “Iedereen moet meetellen”.’

Wat vind je van de nieuwe koers van Kansfonds, met de focus op thuisgeven?

‘Daar sta ik volledig achter. Zorgen voor een thuis, zodat mensen in kwetsbare situaties niet buitengesloten raken. Dat is de basis. Het gevoel van “in de palm van mijn hand ben je veilig”, daar zijn mensen altijd naar op zoek. Want als ze daar eenmaal zijn, kunnen ze het leven beter aan.’

Hoe zie jij de toekomst van Kansfonds?

‘Kansfonds bestaat nu 65 jaar. En heeft zich in al die jaren steeds opnieuw uitgevonden. Eerst samen met de KRO, toen zelfstandiger onder een nieuwe naam, en nu met een vernieuwde focus. En dat alles samen met onze partners, want met elkaar bereik je meer dan alleen. Wij hoeven zelf ook niet te shinen, laat onze projecten dat maar doen. Die gaan uit van het beste in de mens. Dat is echte warmte. Ik ben zeer hoopvol over de toekomst.’

'De vader van mijn vriendin appt wel eens: hé Ravi, alles goed? Ik zie hem dikwijls met een knuffel afscheid nemen van haar. En dan zegt hij: voorzichtig naar huis rijden schat, laat me even weten dat je veilig thuis bent. Dan voel ik diep van binnen wat ik lang heb gemist. Een thuis. Een liefdevolle plek waar je niet zomaar kan worden weggestuurd. Door niemand.'

Niemand kan zonder thuis. Lees het hele verhaal van Ravi op www.kansfonds.nl/ravi.

#kansfonds #iedereeneenthuis #thuisgeven

113 Reactions 6 commentaren

Interessant Commentaar Delen Versturen

Melanie Schmit 3 w ...
Voorzitter Housing First Nederland | Programmamanager ...
Mooi Ravi ❤️ Wat zijn we geluksvogels met jou bij #HousingFirstJongeren!
Interessant · 7 Reageren · 1 reactie

Anke Jansen · 2de 3 w ...
ZZP | Advies | Projectleiding | Onderzoek |
Echt! Wat een inspirator ben je voor mij Ravi, en ik kan me niet anders voorstellen voor heel veel anderen. Dank mooi mens.
Interessant · 3 Reageren

Anneke Plukaard 3 w ...
Manager JESS/JIT en projectleider ExpEx bij Xtra welzijn
He Ravi, wat een voorbeeld/hoopverlener ben je voor heel veel jongeren ! Dankjewel voor het delen van jouw ervaringen en je inzet
Interessant · 5 Reageren

Petra van Buren · 2de 3 w ...

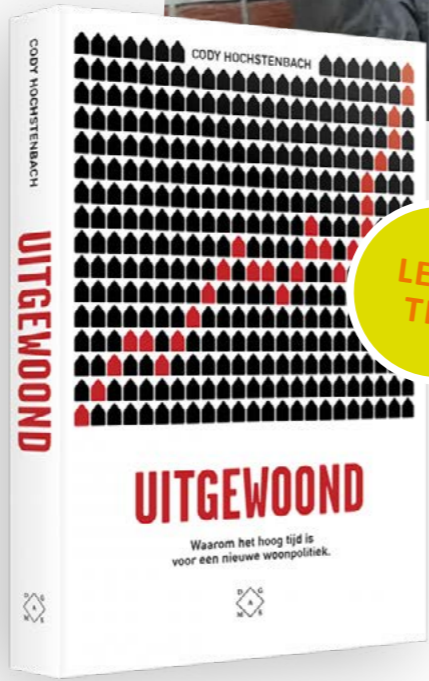

© KRO-NCRV

Hoe geef jij thuis?

Twee miljoen Oekraïners zijn op de vlucht voor het oorlogsgeweld. Bij het zien van de beelden voel je hun ontredning. Want hoe vind je op honderden of duizenden kilometers van de plek waar je je veilig waande, weer een nieuw thuis? Met het tv-programma 'Nederland geeft thuis' toont KRO-NCRV, samen met Kansfonds en Kerk in Actie, de hartverwarmende initiatieven van mensen die hun huis openstellen. Zo inspireren we mensen om thuis te geven. Voor mensen die dakloos zijn of dreigen te worden, voor gezinnen die in armoede leven én voor mensen op de vlucht. Met elkaar zorgen we voor een eerste opvang waar dat nodig is. En voor een thuis waar dat moet en kan. Wil je ook thuisgeven? Ga naar geefthuis.nl en kijk wat jij kan doen.

'Nederland geeft thuis' is sinds 16 maart op tv en terug te kijken via NPO Start

LEES-TIP!

Vurig

WOONPLEIDOOI

Het recht op een thuis moeten we keihard verdedigen, vindt schrijver Cody Hochstenbach. In zijn gloednieuwe boek *Uitgewoond* legt hij de oorzaken van de wooncrisis bloot. En doet hij een oproep voor een nieuwe woonpolitiek. Hochstenbach is als stadsgeograaf verbonden aan de Universiteit van Amsterdam. In 2019 ontving hij de prestigieuze NWO Veni-beurs om onderzoek te doen naar beleggers op de Nederlandse woningmarkt.

Te koop bij de boekhandel bij jou in de buurt

PODCAST

Daar heb ik wel oren naar!

Heb jij de podcast 'Alle jongeren een thuis' al ontdekt? Hierin zoeken we samen met het Instituut voor Publieke Waarden naar manieren om jongeren aan een thuis te helpen. We gaan in gesprek met jongeren, wereldverbeteraars en andere experts die een interessante blik hebben op dit maatschappelijke vraagstuk. Want momenteel hebben zeker 8.500 jongeren in Nederland geen thuis. Kunnen we ervoor zorgen dat thuisloosheid verdwijnt?

Luister mee via jouw eigen podcast-app of via kansfonds.nl/jongerenpodcast

Gezocht IJZERSTERKE PLANNEN VOOR LIMBURGERS

Maatschappelijke organisaties in Limburg opgelet! Hebben jullie een mooi initiatief voor mensen in kwetsbare situaties op papier staan? Dien dan nu je aanvraag in. Met het Robin Jung Fonds, een initiatief van de Provincie Limburg dat is ondergebracht bij Kansfonds, maken we ons sterk voor de integratie van nieuwe Limburgers, mensen die in armoede leven, of Limburgers die door andere redenen in een kwetsbare positie zitten. Want wij zijn er ten diepste van overtuigd dat iedereen meetelt in onze maatschappij. Jullie ook?

Ga naar kansfonds.nl/robinjung en neem contact op met onze projectadviseur Bram Truijen

'Het inloophuis voelde als mijn enige thuis'

SOMMIGE MENSEN BLIJVEN JE VERBAZEN. MET HUN DOORZETTINGSVERMOGEN, DIEPE VERTROUWEN OF GRENZELOZE INZET VOOR ANDEREN. KRACHTPATSER VAN DEZE MEDE: VIVIENNE (58).

In een oogopslag heeft ze je kledingsmaak in de smiezen. Dan duikt ze de rekken in, op zoek naar tweedehands parels, om je in no-time een vintage outfit aan te meten. Vivienne draait de weggeefwinkel bij inloophuis De Ruimte met veel plezier. Niet gek, want ze was jarenlang filiaalleider bij verschillende kledingwinkels. Tot het niet meer ging. Vivienne kampt met een bipolaire stoornis en fibromyalgie, waardoor ze op haar 33e volledig werd afgekeurd. Een flinke klap. 'Het gaf me het gevoel dat ik niets meer waard was. Dat maakte me erg verdrietig en onzeker. Ik sloot mezelf op in huis en kwam nauwelijks nog buiten.'

Een jaar later raapt ze al haar moed bijeen en belt de vrijwilligerscentrale. Dat blijkt een goede zet. Er is een openstaande functie voor gastvrouw bij inloophuis De Ruimte in Almere. Een paar ochtenden per week kan ze daar bezoekers ontvangen en hen een luisterend oor bieden. Ze gaat aan de slag, en zo krijgt haar leven plots een positieve wending. 'Ik leefde ontzettend op van de contacten. Thuis alleen lukte het niet om m'n draai te vinden, hier wel. Na een tijdje vroegen ze of ik een weggeefwinkeltje wilde starten in het inloophuis. Een geweldig concept! Zo'n plek levert nog meer leuke contactmomenten op.' Hiervoor zamelt Vivienne kleding in via de buurt, zoekt alles uit en wast de boel. 'Het inloophuis en winkeltje voelden een tijdje als mijn enige thuis. Nu ik wat beter in m'n vel zit, voel ik me in mijn eigen huis ook weer goed.' ◀

Uitgelezen? Geef Mede door aan iemand anders!

Wil je donateur worden?

Scan de QR-code met de camera van je telefoon of ga naar

kansfonds.nl/doneren

